

עולים יוצרים

שירים מאת מיכאל מירושניק

מיכאל מירושניק נולד ב-1971 בעיר נובוסיבירסק שבמרכז סיביר. סיים שם תיכון ולמד שנתיים רפואה. בשנת 1990 עלה לארץ ולמד באוניברסיטת ירושלים סיעוד לתואר ראשון. שירת בצה"ל בשירות סדיר ומאז עושה מילואים בדרגת סרן. השלים תואר שני בבריאות הציבור באוניברסיטת באר שבע.

מיכאל מספר: עד לזמן אחרון הסתדרתי עם עברית ברמה נמוכה יחסית, אך מאז שבתי הלכה לגן חובה התחלתי לקרוא לה ספרים בעברית, וזה שיפר לי את העברית. זה קרה לפני שנתיים וחצי. תחביבים שלי: היסטוריה, ספרות, לימודי שפות זרות (אנגלית, גרמנית, ספרדית, ערבית).

* * *

אינני יודע אם יש כאן תקווה
בארץ ישראל הקטנה,
ואין לי מושג אם נשרוד עוד שנה
במדינת ישראל הזעירה.
אך מה שידוע לי טוב ויפה,
ולִי זה מספיק בהחלט,
שארץ ישראל הינה היחידה
שבה אני חי באמת.
בארץ אחרת הייתי גלמוד
וזר כעורב הלבן,
אך כאן בארצי הרגשתי שייך
וכאן אשאר לעולם.
אני לא אברח
אם המשכורת קטנה
וכמה טילים כאן נפלו;
אני אשאר כי זה בית שלי,
כי פה ילדי כבר נולדו.

רווק

היה רווק אחד עקשן,
סירב לכל חופה,
ושום נימוק כאן לא עזר,
הוא לא ויתר טיפה.
חבר אמר לו יום אחד:
"תשמע, מסכן אתה,
כשתזדקן, ממש תגסס
לבד שם במיטה,
אדם אחד לא יהיה
לבוא לעזרתך.
בעת תסבול מצימאון
ברגע האחרון
טיפת שתייה לא תקבל.
אתה טיפש גדול!
אז הבחור פתאום נכנע
והתחתן מיד,
אך נישואיו כלל לא שינו
את מצבו המזופת:
אשתו רעה וקמצינית,
בניו קצת מפגרים;
והמסכן סבל קשות
במשך החיים.
ולבסוף, כשהוא שוכב
גוסס במיטתו,
אמר בקול מלא יגון,
מודה באומללותו:
'אני גוסס ללא מזור,
סביבי כבר משפחה;
אך אין בי חשק לשתיה
ונישואי בדיחה'.

בית עלמין

יש בית עלמין
בעיר באר שבע.
הוא די חדש,
אך כבר גדול,
כי אנשים מתים בשפע
ונולדים בשביל לסבול.

יש שסובלים מחוסר ידע,
יש שסובלים מחוסר טקט,
אך בית הקברות בבאר שבע
מוכן לקלוט שם כל אחד.

אזופוס

היה חכם ששמו אזופ,
וחי הוא בעבדות;
הפילוסוף מאדונו
ביקש פעם חירות.
מין תנאי הציב לו הבעלים:
'תשמע אותי, חבר,
היום בבית ארוחה
אתה לי תסדר.
תגיש לי שני דברים בלבד:
אחד שהוא הטוב מכול,
והשני חייב להיות
מגעיל שאין לסבול.
אם תעמוד במשימה
אז תקבל חרות,
אם תיכשל
אז גורלך לעד יהיה - עבדות.
'אין בעיה' - אמר אזופ;
הגיש מאכלים.
וגם הסביר מדוע כך
החליט בלי מלמולים.
דבר ראשון, הטוב מכול,
היה לשון בקר.
מדוע? זה מובן לכל
מי שחושב חכם,
כי עם מילים אדם משיג
כמעט מלוא עולם:
לשון אומרת אהבה
ומטיפה מוסר;
אדם בה מחנך את ילדיו,
מסביר השקפתו,
בעזרתה יכול לכרות שלום,
לדאוג לפריחתו.
וכשהגיע זמן לתת

את המנה השנייה
החזיר אזופ אל השולחן
את המנה הראשונה.
והאדון רטן, כעס:
'כרגע רק הוכחת
שאינ דבר יותר אציל
מן הלשון – וכה יפה דיברת!'
ענה אזופ:
'גם זה נכון,
אך האמת אומר:
כי הלשון גרועה מכל
אשר בורא יצר:
בחוד לשון דיבה אומרים,
מקללים ומגדפים,
אנחנו אף הורגים אדם
בדיבורים החריפים.
כך שגרועה מן הדוברת
לא נבראה מיום קדמון.
האם השגתי חרות?
הגד מיד, שלא אחלום'.
'נו, מה עלה בדעתך?
אתך רק התלוצצתי!
חשבת שרכושי ארוק?!
לגמרי השתגעת!
ולשם מה צריך אתה חרות,
הן אין לך פרוטה,
אתה בחופש לא תשרוד,
תמות שם תוך דקה.
וכאן אתה כמו קיסר,
אוכל דברים טובים,
הכול שקט ומסודה,
ידיך בלי כבלים;
אתה לובש בגדים טובים מן הארון שלי.
אז מה חסר לך, טיפש?! תגיד לבעלים'.
'חסר לי רק דבר אחד:
הזכות להחלטה,
שזה הרבה יותר שווה
מהטובות שלך'.